

drugi psi in so se zaganjali v oba mala popotnika. Lizika in Markec sta se spustila v beg, psi za njima. Najbolj so vzeli na piko medvedka. S tacami so ga klestili med potjo in ko se je Markec zvrnil med tekom, so se psi zadržali vanj in so ga pošteno zmrcvarili... Prej gladek kožuh je bil zdaj zdelan, kakor bi ga bili pretepli rokovnjači. Hudobni psi so ga spustili šele tedaj, ko je prihajal nasproti pastir z živino.

Lizika je od strahu jokala, Markec je od bolečin stokal. Gorja pa še ni bilo konec. Ko je ugledal pastir dekletce in medvedka, ju je nagnal s palico. Dekletce je zbežalo, med begom se je hotelo skriti v grmovje, pa se je nataknilo na žico in obleka se je pretrgala na dvoje...

»Tako mi je hudo, da bi najrajši umrla...«, je zatarnala punčka, ko je zginil pastir za ovinkom.

»In jaz bi se najraje od sramote pogreznil v zemljo...«, je robahtil medvedek. »Že vsako ščene in vsak bosopet pastir se upa nad medveda«, je pihal Markec od jeze.

»Počijva tu, pa se vrniva potem domov«, je prosila Lizika. Brez glasu se je spustil Markec v travo poleg Lizike. Molčala sta in premišljevala o žalostni poti. Iz zamišljenosti ju je zbudil živahen smeh, ki se je bližal po stezi. Lizika je prestrašeno motrila prihajajočo družbo. Bili so vaški fantini, namenjani v šolo.

»Glejte, frkoline...«, je zavpil eden malih razgrajačev in hipoma je vsa družina brskala za kamenjem in poleni.

»Naženimo jih!« krikne šolar z razkuštrano glavo.

Kakor bi se utrgal oblak, je pričelo padati na Liziko in Markeca kamenje. S poslednjimi močmi sta skušala pobegniti. Najbolj uren šolar je dohitel Liziko ter ji je strgal z glave klobuček rožnat klobuček, ki ga je imela Lizika najraje. Še šop las ji je spulil pobec z razkuštrano glavo. Lizika je zajokala od bolečin, Markec je zbral svoje poslednje moči, okrenil se je in se spustil v obrambo. Fanté se je nato obrnil in je s klobučkom v roki pobegnil za svojimi pajdaši.

»Kakor bi ušla iz vojne...«, je dejal z žalostnim glasom Markec in pokazal na svoj razbiti kožuh ter ogledoval raztrgane čevljičke, razcefrano obleko, opraskane roke in obraz svoje male spremljevalke.

»Vrniva se«, sta sklenila oba hkrati. Zavlekla sta se v grmovje in tam počakala noči.

V mraku sta se skrivaj in previdno vračala domov.

»Glej, domačo hišo!« je vzkliknila presrečna Lizika, ko je ugledala dom.

Oba skesana begunca sta se pred hišo objela in od radosti zaplakala: »Ej, najlepše je pač doma!«...

POMLADNA

*Lišpajo se škorci in brbljajo,
vpijejo in v soncu se igrajo;
ščinkavec se ženi,
gnezdo kos si znaša,
vse brsti, poganja,
s cvetjem se ponaša:*

*Pomlad raja svoj veseli ples
preko polja, gor in v temni les.*

*S cvetjem kiži zlate si lase,
sanj izpolnjenih prelest s pomladjo gre.*

Andrej Rapč